

Insolvence a SJM

Mezery v úpadkové úpravě nelze nahrazovat přiměřenou aplikací práva exekučního, které je coby způsob individuálního prosazení práv dlužnických věřitelů vybudováno na zcela jiných principech, než jsou ty, jimiž se řídí právo úpadkové. Ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 insolvenčního zákona je tedy přiměřená aplikace ustanovení občanského soudního řádu o výkonu rozhodnutí zcela vyloučena. Ustanovení exekučního práva jsou (přiměřeně) uplatnitelná v insolvenčním řízení, jen pokud na ně insolvenční zákon odkáže. Aplikace ustanovení § 262a odst. 1 o. s. ř. je v insolvenčním řízení vyloučena.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 ICdo 37/2012, ze dne 22.1.2014)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně H. F., zastoupené JUDr. J.H., advokátem, se sídlem v H., proti žalovanému Z.C. H. v. o. s., se sídlem v P., jako insolvenčnímu správci dlužníka Ing. J. F., o vyloučení nemovitosti ze soupisu majetkové podstaty dlužníka, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 78 ICm 766/2011, jako incidenční spor v insolvenční věci dlužníka Ing. J. F., vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. MSPH 78 INS 2600/2009, o dovolání žalovaného proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 31. května 2012, č. j. 78 ICm 766/2011, 101 VSPH 123/2012-81 (MSPH 78 INS 2600/2009), tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 13. prosince 2011, č. j. 78 ICm 766/2011- 48, vyhověl Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“) žalobě, kterou se žalobkyně (H. F.) domáhala vůči žalovanému (insolvenčnímu správci dlužníka J. F.) vyloučení pozemku parc. č. 2364/6, zapsaného na listu vlastnictví 1887, pro katastrální území K., obec P., u Katastrálního úřadu pro hl. m. Prahu, katastrálního pracoviště Praha (dále jen „pozemek“), ze soupisu majetkové podstaty dlužníka (bod I. výroku) a rozhodl o nákladech řízení (bod II. výroku).

Insolvenční soud vyšel při posuzování důvodnosti žalobou uplatněného nároku zejména z toho, že:

- 1/ Obvodní soud pro Prahu 4 rozhodnutím ze dne 15. října 1999, sp. zn. 25 C 278/97, které nabylo právní moci dne 4. února 2000, zúžil společné jmění manželů F. (žalobkyně a dlužníka) pouze na věci, tvořící obvyklé vybavení společné domácnosti.
- 2/ Dne 17. února 2000 byla podepsána smlouva, kterou pozemek nabyla žalobkyně.
- 3/ Žalobkyně je zapsána v katastru nemovitostí jako vlastníka pozemku.
- 4/ Insolvenční správce dlužníka sepsal pozemek do majetkové podstaty dlužníka.
- 5/ Žalobkyně podala včas vylučovací žalobu.
- 6/ Ke dni rozhodování insolvenčního soudu trvají účinky prohlášení konkursu na majetek dlužníka a pozemek je nadále sepsán v majetkové podstatě dlužníka.

Na tomto základě insolvenční soud uzavřel, že:

- 1/ Zúžením společného jmění žalobkyně a pozdějšího dlužníka nedošlo k rozdělení společného jmění na jmění připadající na dlužníka a na jmění připadající na žalobkyni a takový stav nebyl v řízení ani tvrzen ani prokazován.
- 2/ Na žalobkyni nepřešel rozdělením společného jmění manželů žádný majetek, takže nemohla nastat situace, kdy by majetkem připadajícím po rozdělení společného jmění manželů na žalobkyni byla

dotčena (ve smyslu § 150 odst. 2 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku - dále též jen „obč. zák.“) práva věřitelů (potud, že rozsah majetku, ze kterého mohli být eventuálně uspokojováni, by se zmenšil o majetek, který po rozdělení společného jmění manželů připadl žalobkyni).

3/ Z dikce ustanovení § 262a odst. 1 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) [o jehož znění opíral žalovaný soupis pozemku do majetkové podstaty dlužníka], se podává, že za majetek patřící do společného jmění manželů se považuje také majetek, který nepatří do společného jmění manželů jenom proto, že byl smlouvou zúžen zákonem stanovený rozsah společného jmění manželů; takový majetek však ve vlastnictví žalobkyně není a zúžením společného jmění manželů nezískala žalobkyně z předchozího společného jmění manželů žádný majetek. Pozemek získala žalobkyně až po zúžení společného jmění a to do svého výlučného vlastnictví.

4/ Žalobkyně (tedy) nabyla pozemek až po zúžení společného jmění manželů, takže žalovaný nemůže požadovat, aby k uspokojení insolvenčních věřitelů byl použit i předmětný pozemek.

K odvolání žalované Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem potvrdil rozsudek insolvenčního soudu (první výrok) a rozhodl o nákladech odvolací řízení (druhý výrok).

Odvolací soud shrnul, že podle skutkových zjištění insolvenčního soudu nabyla žalobkyně pozemek kupní smlouvou uzavřenou po právní moci rozsudku soudu o zúžení jejího společného jmění s dlužníkem. Pozemek tak nenabyla do společného jmění s dlužníkem, ale do svého výlučného vlastnictví. V této souvislosti poukázal odvolací soud na ustanovení § 205 odst. 4 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), s tím, že pozemek (tedy) není možné sepsat do majetkové podstaty dlužníka dle ustanovení § 205 odst. 3 insolvenčního zákona.

Dále odvolací soud - cituje ustanovení § 262a o. s. ř. - uvedl, že žalovaný prosazuje zahrnutí pozemku do majetkové podstaty dlužníka přiměřenou aplikací tohoto ustanovení (dle ustanovení § 7 insolvenčního zákona), k čemuž uzavřel, že:

1/ Se žalovaným lze souhlasit, že judikatura Nejvyššího soudu dovozuje, že žaloba na vyloučení majetku z výkonu rozhodnutí nemůže být úspěšná, jestliže vymáhaná pohledávka vznikla (za trvání manželství jednomu z manželů) před uzavřením smlouvy o zúžení zákonem stanoveného rozsahu společného jmění manželů (§ 262a odst. 2 a § 267 odst. 1 o. s. ř. a § 143a odst. 4 obč. zák.), s tím, že tyto závěry se analogicky uplatní i v případě, že o zúžení společného jmění manželů rozhodl soud pravomocným rozsudkem. Potud odvolací soud odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. února 2010, sp. zn. 20 Cdo 432/2010 (rozsudek je - stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže - veřejnosti dostupný na webových stránkách Nejvyššího soudu).

2/ Odvolací soud je přesvědčen, že není možné zahrnout výlučný majetek dlužníkovy manželky do majetkové podstaty dlužníka s odkazem na přiměřené použití občanského soudního řádu.

3/ Problematiku zahrnutí majetku dlužníkovy manželky do majetkové podstaty dlužníka upravuje zákon (jak požaduje ustanovení § 205 insolvenčního zákona) samostatně v ustanoveních § 268 až § 276 insolvenčního zákona týkajících se dopadu prohlášení konkursu na společné jmění manželů. Za této situace by aplikace ustanovení § 262a o. s. ř. (na základě ustanovení § 7 insolvenčního zákona) byla nepřiměřeně extenzivním výkladem nepříznivě zasahujícím do právních poměrů třetí osoby.

4/ Insolvenční zákon pojímá majetkovou podstatu dlužníka úžeji a není-li stanoveno jinak (§ 205 odst. 4 insolvenčního zákona), nezahrnuje se do majetkové podstaty dlužníka majetek třetích osob.

5/ Odvolací soud je sice též názoru, že postavení insolvenčního věřitele by se nemělo zhoršit (co do možnosti vymáhat pohledávku za dlužníkem) zahájením insolvenčního řízení, nelze však přehlédnout, že insolvenční zákon umožňuje věřitelům vymáhat pohledávky za dlužníkem rovněž prostřednictvím uspokojení z majetku třetích osob, a to mimo rámec insolvenčního řízení.

6/ Insolvenční zákon neopravňuje insolvenčního správce (v ustanoveních § 268 až § 276) k tomu, aby při splnění podmínek formulovaných v § 262a o. s. ř. zahrnul do majetkové podstaty dlužníka majetek dlužníkovy manželky, neboť věřitel pohledávky, kterou lze uspokojovat v řízení o výkon rozhodnutí dle

ustanovení § 262a o. s. ř. z výlučného majetku dlužníka manžela, neztrácí tuto možnost ani zahájením insolvenčního řízení. Výkon rozhodnutí nebo exekuci totiž lze vykonat i po zahájení insolvenčního řízení, neboť účinky zahájení insolvenčního řízení dle ustanovení § 109 odst. 1 písm. c/ insolvenčního zákona nedopadají na možnost domáhat se uspokojení dlužníkových závazků z majetku, který nespadá do majetkové podstaty dlužníka.

7/ Majetek, který dlužníka manželka nabyla po právní moci rozhodnutí o zúžení společného jmění manželů, nenáleží do majetkové podstaty dlužníka, a to ani tehdy, přihlásí-li věřitel do insolvenčního řízení pohledávku vzniklou v době před rozhodnutím o zúžení společného jmění manželů, směřující společně vůči dlužníku a jeho manželce.

8/ Zvláštní úprava účinků prohlášení konkursu na společné jmění manželů, uvedená v ustanoveních § 268 až § 276 insolvenčního zákona, vylučuje použití ustanovení § 262a odst. 1 a 267 odst. 2 o. s. ř. pro insolvenční řízení, v němž je úpadek dlužníka řešen konkursem. Ustanovení § 267 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona přitom nebrání tomu, aby se věřitel v průběhu konkursu vedeného na majetek dlužníka domohl uspokojení své pohledávky vůči manželce dlužníka z její osobního majetku, jenž netvoří součást společného jmění manželů, v řízení o výkon rozhodnutí vedeného proti dlužníkovi; v takovém případě lze výkon rozhodnutí postihující majetek manželky dlužníka nejen nařídit, ale též i provést, pokud takovým postupem není poškozen majetek náležející do majetkové podstaty dlužníka.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř., namítaje, že je dán dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř., tedy, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Zásadní právní význam napadeného rozhodnutí přisuzuje dovolatel řešení následujících (coby dovolacím soudem dosud neřešených) otázek:

1/ Lze na základě § 7 odst. 1 insolvenčního zákona pro insolvenční řízení v rámci jeho relativně samostatné realizační fáze přiměřeně použít § 262a odst. 1 o. s. ř., ve spojení s § 205 odst. 4 insolvenčního zákona, a za situace, kdy v insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka jsou uplatňovány pohledávky, které vznikly dlužníkovi za trvání manželství, pojmout do majetkové podstaty dlužníka též majetek, který netvoří součást společného jmění manželů jen proto, že byl zúžen zákonem stanovený rozsah společného jmění manželů?

2/ Vylučují ustanovení § 268 až § 276 insolvenčního zákona bez dalšího použití § 262a odst. 1 o. s. ř. pro insolvenční řízení, v němž je úpadek dlužníka řešen konkursem?

V mezích uplatněného dovolacího důvodu dovolatel především nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu o automatickém vyloučení § 262a odst. 1 o. s. ř. ustanoveními § 268 až § 276 insolvenčního zákona. Podle dovolatele posledně označená ustanovení insolvenčního zákona představují jen zvláštní právní úpravu pro vypořádání dosud nevypořádaného a zaniklého společného jmění dlužníka a jeho manžela pro případ prohlášení konkursu na majetek dlužníka.

S výjimkou § 270 odst. 2 a § 274 insolvenčního zákona (a i zde s jistými pochybnostmi, neboť každý z manželů je vlastníkem celé věci) nelze mít za to (podle dovolatele), že označená ustanovení upravují zvláště možnost zahrnout výlučný majetek dlužníka manžela do majetkové podstaty ve smyslu § 205 odst. 4 insolvenčního zákona (neupravují tedy ani zahrnutí takového majetku do majetkové podstaty na základě přiměřeného použití § 262a o. s. ř. z důvodu, že se pro účely realizační fáze insolvenčního řízení považuje za součást společného jmění dlužníka a jeho manžela).

Závěr odvolacího soudu, že majetková podstata dle insolvenčního zákona musí být pojmána úžeji, neboť insolvenční zákon umožňuje věřitelům vymáhat své pohledávky za dlužníkem rovněž prostřednictvím uspokojení z majetku třetích osob mimo rámec insolvenčního řízení, je podle

dovolatele zapotřebí konfrontovat se zvláštním právním postavením manželů, kdy:

- splnění závazku náležejícího do společného jmění manželů, sjednaného jen jedním z manželů, nemůže věřitel v nalézacím řízení vymoci po druhém z těchto manželů, přičemž však v rámci výkonu rozhodnutí nebo exekuce se může domáhat uspokojení závazku povinného manžela postižením majetku patřícího do společného jmění manželů,
- i za situace, kdy závazek není součástí společného jmění, avšak vznikl za trvání manželství jen jednomu z manželů, lze pro jeho vydobytí nařídit výkon rozhodnutí na majetek patřící do společného jmění manželů, za kterýžto majetek se považuje též majetek, který netvoří součást společného jmění manželů jen proto, že byl smlouvou zúžen jeho zákonem stanovený rozsah nebo že byl smlouvou vyhrazen vznik společného jmění ke dni zániku manželství.

Ze shora uvedeného je tak patrné (pokračuje dovolatel), že v rámci procesu vymáhání pohledávky za povinným manželem existuje toliko jediná masa majetku, která má sloužit k uspokojení pohledávek oprávněného a která je tvořena právě majetkem náležejícím do společného jmění dlužníka a jeho manžela, respektive majetkem považovaným pro tyto účely za součást společného jmění manželů.

Dovolatel míní, že zásadu uspokojování věřitelů toliko z jedné majetkové podstaty je třeba - v souladu s výše uvedenou úvahou - uplatnit i v rámci insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka, jestliže jsou v rámci insolvenčního řízení uplatňovány pohledávky, které dlužníkovi vznikly za trvání manželství, a to právě s ohledem na shora uvedenou zvláštní „asymetrickou“ povahu jednoty manželů, kdy jediná masa majetku je vypořádávána v rámci jediného řízení vedeného toliko proti povinnému manželu.

Taková koncepce (uzavírá dovolatel) je přijatelná i vzhledem ke zvláštnímu charakteru relativně samostatné realizační fáze insolvenčního řízení, kdy nelze připustit existenci nedůvodných rozdílů mezi individuálním vykonávacím řízením a řízením insolvenčním.

S přihlédnutím k době vydání dovolání napadeného rozhodnutí je na danou věc uplatnitelný insolvenční zákon ve znění účinném do 30. června 2012, tj. naposledy ve znění zákona č. [466/2011](#) Sb.

Dále označená ustanovení občanského zákoníku vycházejí z jeho znění účinného do 31. prosince 2013 (v této věci použitelného).

Podle ustanovení § 7 odst. 1 insolvenčního zákona pro insolvenční řízení a pro incidenční spory se použijí přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení.

Pro rozhodnutí v této věci jsou tudíž ustanovení občanského soudního řádu o přípustnosti dovolání přiměřeně aplikovatelná dle § 7 odst. 1 insolvenčního zákona.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. prosince 2012) se podává z bodu 7., článku II., zákona č. [404/2012](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Nejvyšší soud shledává dovolání přípustným podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř., když zásadní právní význam napadeného rozhodnutí přisuzuje řešení otázek dovoláním položených, ve vazbě na institut společného jmění manželů dosud nezodpovězených.

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný

dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (a se zřetelem ke způsobu, jímž byla založena přípustnost dovolání, ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

Nejvyšší soud úvodem připomíná, že poté, co insolvenční soud zjistil úpadek dlužníka (usnesením ze dne 27. srpna 2009, č. j. MSPH 78 INS 2600/2009-A-21) byl úpadek dlužníka řešen (dle usnesení insolvenčního soudu ze dne 22. října 2009, č. j. MSPH 78 INS 2600/2009-B-10) konkursem a incidenční spor je nutno posuzovat v takto ustaveném rámci.

Podle ustanovení § 205 insolvenčního zákona, jestliže insolvenční návrh podal dlužník, náleží do majetkové podstaty majetek, který dlužníkovi patřil ke dni zahájení insolvenčního řízení, jakož i majetek, který dlužník nabyt v průběhu insolvenčního řízení (odstavec 1). Podal-li insolvenční návrh věřitel, náleží do majetkové podstaty majetek, který dlužníkovi patřil v době, kdy insolvenční soud nařídil předběžné opatření, kterým zcela nebo zčásti omezil právo dlužníka nakládat s jeho majetkem, majetek, který dlužníkovi patřil v době, kdy insolvenční soud vydal rozhodnutí o úpadku dlužníka, a majetek, který dlužník nabyt v průběhu insolvenčního řízení po vydání těchto rozhodnutí (odstavec 2). Je-li dlužník spoluvlastníkem majetku podle odstavců 1 a 2, náleží do majetkové podstaty podíl dlužníka na tomto majetku. Majetek podle odstavců 1 a 2 náleží do majetkové podstaty i tehdy, je-li ve společném jmění dlužníka a jeho manžela (odstavec 3). Majetek jiných osob než dlužníka náleží do majetkové podstaty, stanoví-li to zákon, zejména jde-li o plnění z neúčinných právních úkonů. Pro účely zpeněžení se na takový majetek pohlíží jako na majetek dlužníka (odstavec 4).

Insolvenční zákon definuje majetkovou podstatu dlužníka a vymezuje její rozsah v § 205 tak, že jde o majetek patřící dlužníku v určité době (podle odstavců 1 a 2 podle toho, kdo je insolvenčním navrhovatelem). Případy, kdy dlužník není výlučným vlastníkem takového majetku (je pouze jeho spoluvlastníkem), řeší insolvenční zákon tak, že při podílovém spoluvlastnictví náleží do majetkové podstaty podíl dlužníka na tomto majetku (ustanovení § 205 odst. 3 věta první insolvenčního zákona). U zvláštní formy dlužníkovy spoluvlastnictví, již je společné jmění dlužníka a jeho manžela, pak ustanovení § 205 odst. 3 věty druhé insolvenčního zákona určuje, že takový majetek do majetkové podstaty dlužníka náleží. Zbývá dodat, že podle § 205 odst. 4 insolvenčního zákona náleží majetek jiných osob než dlužníka do majetkové podstaty dlužníka jen tehdy, stanoví-li to zákon.

Ustanovení § 268 až § 276 insolvenčního zákona, jež se zabývají účinky prohlášení konkursu na společné jmění manželů, na výše řečeném ničeho nemění, neboť tato ustanovení vymezují způsob vypořádání společného jmění manželů, leč neprolamují v žádném ohledu zásadu, že do majetkové podstaty dlužníka náleží jen to, co bylo v rozhodné době (dle § 205 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona) ve společném jmění dlužníka a jeho manžela.

Majetek nabytý za trvání manželství jedním z manželů poté, co soud pravomocným rozhodnutím zúžil společné jmění manželů pouze na věci tvořící obvyklé vybavení společné domácnosti (§ 148 obč. zák.), náleží do jeho výlučného vlastnictví; ustanovení občanského zákoníku v pasážích upravujících institut společného jmění manželů (§ 143 až § 151) nečiní z takového majetku majetek náležející do společné jmění manželů.

Ustanovení § 262a odst. 1 o. s. ř. (v rozhodném znění) považuje takový majetek za majetek patřící do

společného jmění povinného a jeho manžela „pro účely nařízení výkonu rozhodnutí“.

Jelikož insolvenční zákon (a zákonným vymezením společného jmění manželů ani občanský zákoník) příslušnost popsáného majetku k majetkové podstatě dlužníka nezakládá, zbývá určit (ve shodě s položenými otázkami), zda tuto příslušnost k majetkové podstatě dlužníka lze dovodit prostřednictvím přiměřené aplikace § 262a odst. 1 o. s. ř. (§ 7 odst. 1 insolvenčního zákona).

K tomu Nejvyšší soud uvádí, že k otázce přiměřené aplikace občanského soudního řádu v insolvenčním řízení se obecně vyjádřil již v usnesení ze dne 27. června 2013, sen. zn. 29 NSČR 50/2011, uveřejněném pod číslem 97/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 97/2013“).

V R 97/2013, na něž v podrobnostech odkazuje a na jehož závěrech nevidí důvodu cokoli měnit, Nejvyšší soud na dané téma uzavřel, že teoretická východiska jsou již mnoho let ustálena v tom, že mezery v úpadkové úpravě nelze nahrazovat přiměřenou aplikací práva exekučního, které je coby způsob individuálního prosazení práv dlužníkových věřitelů vybudováno na zcela jiných principech, než jsou ty, jimiž se řídí právo úpadkové. Ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 insolvenčního zákona je tedy přiměřená aplikace ustanovení občanského soudního řádu o výkonu rozhodnutí zcela vyloučena. Ustanovení exekučního práva jsou (přiměřeně) uplatnitelná v insolvenčním řízení, jen pokud na ně insolvenční zákon odkáže.

K tam uvedené argumentaci lze jen doplnit, že s účinností od 1. ledna 2014, po novele insolvenčního zákona provedené zákonem č. [294/2013 Sb.](#) (důvodová zpráva k vládnímu návrhu této novely je v R 97/2013 rovněž zmíněna), řečené výslovně zakotvuje insolvenční zákon (v § 7 části věty za středníkem).

Na obě dovolatelem položené otázky lze tudíž odpovědět tak, že aplikace ustanovení § 262a odst. 1 o. s. ř. je v insolvenčním řízení vyloučena.

Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl (§ 243b odst. 2 část věty před středníkem o. s. ř.).

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ušlý zisk](#)
- [Škoda vzniklá provozní činností](#)
- [Styk dítěte s osobou společensky blízkou](#)
- [Spotřebitel](#)
- [Náležité odůvodnění jako procesní záruka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Poučení účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)